

κατηφόρα

κατηφόρα, η, ουσ. [<κατήφορος], η κατηφόρα· οικονομικός, ηθικός ή κοινωνικός ξεπεσμός, η κατρακύλα, ο δρόμος προς την καταστροφή. (Λαϊκό τραγούδι: *μα είναι κι ένα μονοπάτι πονηρό, που πάει ντουγρού στην κατηφόρα τη μεγάλη*).

- *παίρνω (την) κατηφόρα*, αρχίζω να κάνω με πάθος κάτι: «είναι να μην πάρω την κατηφόρα, γιατί, αν την πάρω, τότε δε με σταματάει τίποτα». (Λαϊκό τραγούδι: *τι σήμερα, τι αύριο, τι τώρα; Αφού δε γίνεται μαζί να ζήσουμε κι αφού μας πήρε πια η κατηφόρα, καλύτερα από τώρα να χωρίσουμε. Αφού δε γίνεται μαζί να ζήσουμε!*)· βλ. και φρ. *παίρνω τον κατήφορο*, λ. [κατήφορος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας